

VODNÍK JAVORNÍK

Pod kopcem mezi stromy na veřovické straně zvané Padolí najdeme nenápadný rybníček. Na jedné straně rybníka je prudký svah plný stromů a na druhé straně vede pěšinka až na vrchol Javorníku. Mohlo by se zdát, že je to koupaliště, nějaký čas jej zdejší lidé takto využívali. Nikdo z pamětníků už si ale nepamatuje, kdy přestali a proč.

Jednoho krásného letního dne šel Matěj jako obvykle na svůj oblíbený kopec. Sluníčko pořádně hřálo a občas jen tak trochu foukl vítr. No prostě vedro jak hrom. Právě, když procházel kolem rybníka, uslyšel Matěj kolem sebe bzučení. Než se stihl podívat, co to je, píchla ho do nohy vosa. „Jauvajs!“ zakňučel Matěj. Neměl sebou nic, co by pomohlo zklidnit štípanec a tak jej napadlo, že strčí nohu do rybníka. Doufal, že se štípanec zklidní, jenže neměl ani tušení, že ho pozoruje vodník Javorník.



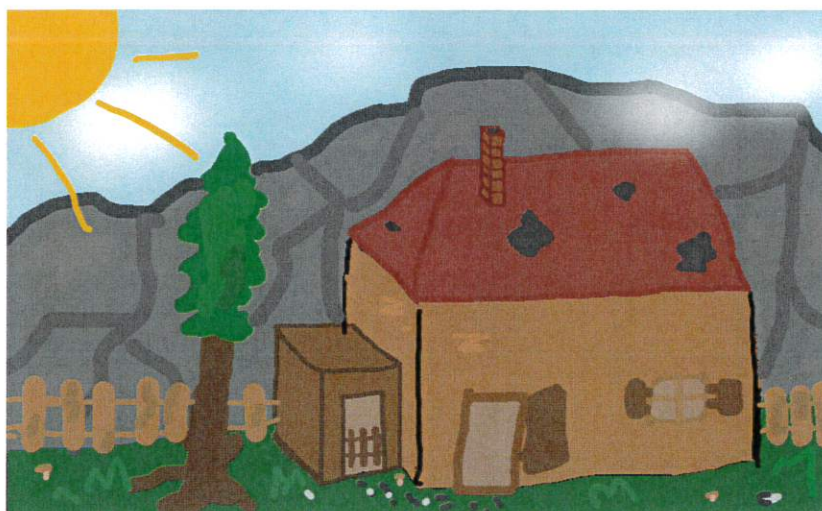
Vodník Javorník je malý zelený mužíček s dlouhými vousy, fajfkou a barevnými stuhami na klobouku. Seděl na svém oblíbeném místečku, na kameni pod starou vrbou.....

ČERNOKNĚŽNÍK PEŤULENA

Možná bylo, možná nebylo.... Říká se, že kdysi dávno žil na úpatí hory Kněhyně, ze strany od Prostřední Bečvy, jeden osamělý pán. Byl štíhlý, vysoký s dlouhými černým vlasy i vousy. Nikdo ani neznal jeho jméno. Byl to trochu podivín, vůbec se nestýkal s lidmi z okolí. Živil se pouze tím, co sám vypěstoval nebo ulovil v lese.

Měl starou malinkatou chaloupku s děravou střechou a prázdným kozím chlívkem. Děti k němu občas nakukovaly přes jeho starý ztrouchnivělý dřevěný plot a vymýšlely všelijaké povídačky.

Jedna taková povídačka byla o tom, že má nejraději k večeři žáby a šváby, a že se chodí za úplňku koupat do rybníka, aby neztratil svou kouzelnou moc, protože je to prý černokněžník, který už tady bydlí nejméně sto padesát let.



.....
...

POKLAD Z RADHOŠTĚ



Bylo, nebylo, kdo ví. Od pradávna se vypráví o ztracené jeskyni někde v Radhošti a o pokladu ukrytém uvnitř. Lidé si o něm navymýšleli už spoustu příběhů a povídaček, ale jen tento příběh je určitě ten pravdivý.

Kdysi dávno, za časů bez aut, vlaků, telefonů a počítačů, žilo kolem Radhoště mnohem méně lidí než dnes. Téměř u každé chalupy bylo malé, střední nebo velké hospodářství. Vzduch byl čistý a voňavý, z potůčků se dalo pít, aniž by měl z toho někdo břichabol. Na lukách rostla travička a v ní krásné kvítí. Pastviny byly plné oveček a kraviček místních sedláků, které hlídali pasáči s píšťalkou vyřezanou z vrbového proutku. Všechno bylo jako z pohádky.

A v této krásné době žil jeden zlý a jeden hodný sedlák kdesi pod Radhoštěm. Z vyprávění našich babiček a dědečků bychom si mohli myslet, že to bylo někde v Trojanovicích či Karlovicích.....